

Arrest

nr. 164 443 van 18 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 maart 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (26 Quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Annick HAEGEMAN, die loco advocaat Koenraad HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Marco DUBOIS, die loco advocaat verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, van Iraanse nationaliteit, vroeg op 01.12.2015 asiel in België. Hij legde een identiteitskaart van Iran met nummer X en geldig tot 10.05.2015 voor.

1.2. Het onderzoek van de vingerafdrukken d.d. 2 december 2015 bracht aan het licht dat hij op 30.05.2015 een visum aanvraag bij de Zwitserse consulaire diensten te Teheran en dat het visum werd verstrekt.

1.3. Hij werd gehoord op 03.02.2016 en verklaarde dat hij op 12.11.2015 van Iran naar Turkije vloog met een via smokkelaars verkregen vals paspoort. Hij stelde dat hij asiel besloot aan te vragen in België omdat hij zich bij zijn in België verblijvende broer wil voegen.

1.4. Op 08.02.2016 werd een verzoek voor overname gericht aan de Zwitserse instanties die op 11.02.2016 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 instemden met de behandeling van het door verzoeker in België ingediende verzoek voor internationale bescherming.

1.5. Het Bestuur weigerde hem op 07.03.2016, onder een bijlage 26quater, het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Het betreft de thans bestreden beslissing.

Van Turkije vloog hij verder naar Düsseldorf (Duitsland), vanwaar hij met de auto zijn weg vervolgde naar België. Hij wist naar eigen zeggen niets van het valse paspoort, hij mocht het nooit bekijken.

Hij gaf toe dat hij een visum verkreeg van de Zwitserse instanties, maar stelde dat hij dat visum niet gebruikte omdat zijn vader ziek was geworden. Zowat twintig dagen voor zijn vertrek uit Iran nam een smokkelaar zijn paspoort naar eigen zeggen in beslag.

Hij verklaarde tijdens zijn verhoor geen gezondheidsproblemen te kennen.

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die

verklaart te heten(1):

naam : J.

voornaam : S.

geboortedatum : 09.09.1991

geboorteplaats : Ahwaz

nationaliteit : Iran

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Zwitserland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(4) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Iran verklaart te zijn, vroeg op 01.12.2015 asiel in België. Hij legde een identiteitskaart van Iran met nummer 60211043 en geldig tot 10.05.2015 voor.

Het onderzoek van de vingerafdrukken bracht aan het licht dat de betrokkene op 30.05.2015 een visum aanvraag bij de Zwitserse consulaire diensten te Teheran en dat het visum werd verstrekt.

De betrokkene werd gehoord op 03.02.2016 en verklaarde dat hij op 12.11.2015 van Iran naar Turkije vloog met een via smokkelaars verkregen vals paspoort. Van Turkije vloog hij verder naar Düsseldorf (Duitsland), vanwaar hij met de auto zijn weg vervolgde naar België. De betrokkene wist naar eigen zeggen niets van het valse paspoort, hij mocht het nooit bekijken.

De betrokkene gaf toe dat hij een visum verkreeg van de Zwitserse instanties, maar stelde dat hij dat visum niet gebruikte omdat zijn vader ziek was geworden. Zowat twintig dagen voor zijn vertrek uit Iran nam een smokkelaar zijn paspoort naar eigen zeggen in beslag.

De betrokkene stelde dat hij asiel besloot te vragen in België omdat hij zich bij zijn in België verblijvende broer wil voegen. De betrokkene uitte geen expliciet verzet tegen een behandeling van zijn verzoek voor internationale bescherming door de Zwitserse instanties, maar stelde nooit in Zwitserland te zijn geweest.

De betrokkene verklaarde een in België verblijvende broer te hebben.

Op 08.02.2016 werd een verzoek voor overname gericht aan de Zwitserse instanties die op 11.02.2016 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 instemden met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek voor internationale bescherming.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees

asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zijn niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De vier jaar oudere broer van de betrokkene vroeg op 22.03.2012 asiel in België en verwierf op 26.10.2012 de vluchtelingenstatus. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broer van de betrokkene verblijft in België in een van de bovenvermelde hoedanigheden, maar kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat artikel 9 in dit geval niet van toepassing zijn. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. Hieromtrent merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003, opgevolgd door artikel 16(1) van Verordening 604/2013, beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk dienen te worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. De betrokkene, geboren in 1991, verklaarde tijdens zijn verhoor geen gezondheidsproblemen te kennen. Hij bracht ook later geen attesten of andere elementen aan die getuigen van een ernstige ziekte of handicap. We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een in artikel 16(1) vermelde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen de betrokkene en zijn broer bestaat. Indien zou worden aangevoerd dat de overdracht van de betrokkene aan Zwitserland een schending betekent van zijn grondrechten en meer bepaald van artikel 8 van het EVRM, zijn recht op de eerbiediging van zijn familieen gezinsleven moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat de relatie tussen een meerderjarige persoon en zijn familie niet noodzakelijk de bescherming dient te genieten van artikel 8 van het EVRM.

indien er naast de gewone affectieve banden geen aangetoonde bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (cfr. Yilmaz v. Duitsland, 17.04.2003, §44; Mokrani v. Frankrijk, 15.07.2003, §33). Voortgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen dergelijke elementen. Hieruit volgt dat moet worden besloten dat een overdracht van de betrokkene aan Zwitserland geen inbreuk impliceert op artikel 8 van het EVRM. Indien zou worden aangevoerd dat de betrokkene en zijn broer verwante asielmotieven hebben merken we op dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de Zwitserse instanties de asielaanvraag van de betrokkene niet op haar mérites zullen beoordelen. Het komt verder de betrokkene ook toe de Zwitserse instanties met alle hem beschikbare info te wijzen op de gegrondheid van zijn vrees. Zwitserland is geen lidstaat van de Europese Unie, maar is door een op 12.12.2008 met de Europese Gemeenschap afgesloten overeenkomst partij bij het "Dublinacquis". De Zwitserse instanties stemden op 11.02.2016 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Zwitserland een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen indien hij dat wenst. De Zwitserse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Zwitserland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen. Zwitserland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Zwitserland onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Verder kent Zwitserland onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

In een recente update van het rapport over Zwitserland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, "Asylum Information Database - Country Report Switzerland", up-to-date tot 16.10.2015, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Zwitserland worden overgedragen, zonder hindernissen toegang hebben tot de asielprocedure ("No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed", pagina 30). De betrokkene voerde naast het verblijf van een familielid in België geen andere redenen aan die volgens hem verzet tegen een overdracht aan Zwitserland rechtvaardigen. De betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor geen gezondheidsproblemen te kennen. Hij bracht in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Zwitserland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene zal in Zwitserland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming de nodige zorgen verkrijgen. Asielzoekers hebben in Zwitserland toegang tot het nationale stelsel van ziekteverzekering. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming, die aan de Zwitserse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Zwitserse instanties."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering.

Zij werd ingesteld binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 21 van de Dublin II-Verordening, van de artikelen 6 en 8 EVRM, van de artikelen 3, §2, 15 en 18, §7 van de Dublin II-Verordening, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van de formele en materiële motiveringsplicht, evenals van machtsafwendings.

3.3.2.2. Waar verzoeker betoogt dat nergens in de bestreden beslissing wordt aangegeven wanneer een match werd vastgesteld in de “fingerprints” daar waar er nochtans een dwingende termijn van twee maanden is, stelt verwerende partij terecht dat de termijn van twee maanden, conform artikel 21 van de Dublin III-Verordening een verkorte termijn voor overnameverzoek betreft voor onderdanen van een

derde land of een staatloze die het grondgebied van een lidstaat betreden waar zij niet visumplichtig zijn of hun verzoek om internationale bescherming indienen in een andere lidstaat waar zij evenmin visumplichtig zijn. Verzoeker toont niet aan niet visumplichtig te zijn, noch in Zwitserland, noch in België, waardoor de termijn van twee maanden voor het indienen van een overnameverzoek niet op hem van toepassing is. Een schending van artikel 21 van de Dublin III-Verordening wordt niet aangetoond.

3.3.2.3. Waar verzoeker voorhoudt dat zijn asielaanvraag om humanitaire redenen in België dient te worden onderzocht omwille van zijn broer die hier als politiek vluchteling is erkend, stelt de Raad vast, dat de verwerende partij dit aspect van verzoekers relaas mee in overweging heeft genomen. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker zelf tijdens het gehoor geen expliciet verzet uitsprak tegen een behandeling van zijn verzoek voor internationale bescherming door de Zwitserse instanties, maar stelde nooit in Zwitserland te zijn geweest. Verzoeker voerde naast het verblijf van zijn broer in België geen andere redenen aan die volgens hem verzet tegen een overdracht aan Zwitserland rechtvaardigen. De Raad leest dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende:

“(…)De vier jaar oudere broer van de betrokkene vroeg op 22.03.2012 asiel in België en verwierf op 26.10.2012 de vluchtelingenstatus. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broer van de betrokkene verblijft in België in een van de bovenvermelde hoedanigheden, maar kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat artikel 9 in dit geval niet van toepassing zijn. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. Hieromtrent merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003, opgevolgd door artikel 16(1) van Verordening 604/2013, beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk dienen te worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. De betrokkene, geboren in 1991, verklaarde tijdens zijn verhoor geen gezondheidsproblemen te kennen. Hij bracht ook later geen attesten of andere elementen aan die getuigen van een ernstige ziekte of handicap. We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een in artikel 16(1) vermelde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen de betrokkene en zijn broer bestaat.

Indien zou worden aangevoerd dat de overdracht van de betrokkene aan Zwitserland een schending betekent van zijn grondrechten en meer bepaald van artikel 8 van het EVRM, zijn recht op de eerbiediging van zijn familie en gezinsleven moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat de relatie tussen een meerderjarige persoon en zijn familie niet noodzakelijk de bescherming dient te genieten van artikel 8 van het EVRM indien er naast de gewone affectieve banden geen aangetoonde bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (cfr. Yilmaz v. Duitsland, 17.04.2003, §44; Mokrani v. Frankrijk, 15.07.2003, §33). Voortgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen dergelijke elementen. Hieruit volgt dat moet worden besloten dat een overdracht van de betrokkene aan Zwitserland geen inbreuk impliceert op artikel 8 van het EVRM. “

Met de louter verwijzing naar het verblijf van zijn broer in België als erkend vluchteling, waar verwerende partij overigens rekening mee gehouden heeft, en de stelling dat artikel 8 EVRM het privéleven en het gezinsleven beschermt, ontkracht verzoeker de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing niet. Verzoeker, een volwassen jonge man die meer dan 1 jaar universitaire studies heeft gedaan, en zelfstandig (al dan niet met een smokkelaar wat overigens zeer bedenkelijk is voor iemand die een visum heeft gekregen) naar Europa is gereisd, en verklaarde handelaar te zijn, toont immers niet aan, conform artikel 8 EVRM, afhankelijk te zijn van zijn meerderjarige broer en evenmin met hem een gezinscel te vormen, temeer daar zij reeds vanaf 2012 van elkaar gescheiden leven.

De vaststelling dat verwerende partij het gehoor doorgestuurd heeft naar het Commissariaat-generaal, zoals de raadvrouw van verzoeker stelt, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker niet aantoonde dat de bestreden beslissing genomen is zonder rekening te houden met artikel 8 EVRM.

Het enig middel is niet ernstig.

Er is niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde. Dit volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend en zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

Kamervoorzitter,

mevr. S. PIETERCIL,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. PIETERCIL

M.-C. GOETHALS